VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (ceturtā palāta)

2013. gada 29. janvārī*

Kopējā ārpolitika un drošības politika — Pret Irānu pieņemtie ierobežojošie pasākumi kodolieroču izplatīšanas novēršanai — Naudas līdzekļu iesaldēšana — Pienākums norādīt pamatojumu — Tiesības uz aizstāvību — Tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā — Acīmredzama kļūda vērtējumā

Lieta T-496/10

Bank Mellat, Teherāna (Irāna), ko sākotnēji pārstāvēja *S. Gadhia*, *S. Ashley*, *solicitors*, *D. Anderson*, *QC*, un *R. Blakeley*, *barrister*, pēc tam – *R. Blakeley*, *S. Zaiwalla*, *solicitor*, un *M. Brindle*, *QC*,

prasītāja,

pret

Eiropas Savienības Padomi, ko pārstāv *M. Bishop* un *A. Vitro*, pārstāvji,

atbildētāja,

ko atbalsta

Eiropas Komisija, ko pārstāv *S. Boelaert* un *M. Konstantinidis*, pārstāvji,

persona, kas iestājusies lietā,

par prasību atcelt Padomes 2010. gada 26. jūlija Lēmumu 2010/413/KĀDP, ar ko paredz ierobežojošus pasākumus pret Irānu un atceļ Kopējo nostāju 2007/140/KĀDP (OV L 195, 39. lpp.), Padomes 2010. gada 26. jūlija Īstenošanas regulu (ES) Nr. 668/2010, ar ko īsteno 7. panta 2. punktu Regulā (EK) Nr. 423/2007 par ierobežojošiem pasākumiem pret Irānu (OV L 195, 25. lpp.), Padomes 2010. gada 25. oktobra Lēmumu 2010/644/KĀDP, ar kuru groza Lēmumu 2010/413/KĀDP (OV L 281, 81. lpp.), Padomes 2010. gada 25. oktobra Regulu (ES) Nr. 961/2010, ar ko paredz ierobežojošus pasākumus pret Irānu un atceļ Regulu (EK) Nr. 423/2007 (OV L 281, 1. lpp.), Padomes 2011. gada 1. decembra Lēmumu 2011/783/KĀDP, ar kuru groza Lēmumu 2010/413/KĀDP (OV L 319, 71. lpp.), Padomes 2011. gada 1. decembra Īstenošanas regulu (ES) Nr. 1245/2011, ar kuru īsteno Regulu (ES) Nr. 961/2010 (OV L 319, 11. lpp.) un Padomes 2012. gada 23. marta Regulu (ES) Nr. 267/2012 par ierobežojošiem pasākumiem pret Irānu un Regulas (ES) Nr. 961/2010 atcelšanu (OV L 88, 1. lpp.), ciktāl šie tiesību akti skar prasītāju.

VISPĀRĒJĀ TIESA (ceturtā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētāja I. Pelikānova [*I. Pelikánová*] (referente), tiesneši K. Jirimēe [*K. Jürimäe*] un M. van der Vaude [*M. van der Woude*],

* Tiesvedības valoda – angļu.

sekretāre J. Veiherte [*J. Weychert*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2012. gada 23. maija tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Tiesvedības priekšvēsture

1 Prasītāja *Bank Mellat* ir Irānas komercbanka.

2 Šī lieta ir saistīta ar ierobežojošiem pasākumiem, kas pieņemti, lai izdarītu spiedienu uz Irānas Islāma Republiku, lai tā izbeigtu ar kodolieročiem saistītas darbības, kas var radīt kodolieroču izplatīšanas risku, un ar kodolieroču piegādes sistēmu attīstību saistītās darbības (turpmāk tekstā – "kodolieroču izplatīšana").

3 2010. gada 26. jūlijā prasītāja tika iekļauta to vienību sarakstā, kuras veicina Irānas kodolieroču izplatīšanu, kas ir Padomes 2010. gada 26. jūlija Lēmuma 2010/413/KĀDP, ar ko paredz ierobežojošus pasākumus pret Irānu un atceļ Kopējo nostāju 2007/140/KĀDP (OV L 195, 39. lpp.), II pielikumā.

4 Tā rezultātā prasītājas nosaukums ar Padomes 2010. gada 26. jūlija Īstenošanas regulu (ES) Nr. 668/2010, ar ko īsteno 7. panta 2. punktu Regulā (EK) Nr. 423/2007 par ierobežojošiem pasākumiem pret Irānu (OV L 195, 25. lpp.), tika iekļauts Padomes 2007. gada 19. aprīļa Regulas (EK) Nr. 423/2007 par ierobežojošiem pasākumiem pret Irānu (OV L 103, 1. lpp.) V pielikumā. Šīs iekļaušanas rezultātā tika iesaldēti prasītājas naudas līdzekļi un saimnieciskie resursi.

5 Lēmumā 2010/413 Eiropas Savienības Padome norādīja šādu pamatojumu:

"*Bank Mellat* ir valstij piederoša Irānas banka. *Bank Mellat* iesaistās darbībās, kas atbalsta un veicina Irānas kodolprogrammu un ballistisko raķešu programmu. Tā ir sniegusi banku pakalpojumus ANO un ES melnajos sarakstos iekļautām vienībām, vienībām, kuras rīkojas to interesēs vai pēc to norādījumiem, vai vienībām, kuras tām pieder vai kuras tās vada. Tas ir mātesuzņēmums *First East Export Bank*, kura ir minēta [Apvienoto Nāciju Organizācijas Drošības Padomes rezolūcijā] 1929."

6 Īstenošanas regulā Nr. 668/2010 norādītais pamatojums bija tāds pats kā Lēmumā 2010/413 esošais.

7 Padome ar 2010. gada 27. jūlija vēstuli informēja prasītāju par tās nosaukuma iekļaušanu Lēmuma 2010/413 II pielikumā un Regulas Nr. 423/2007 V pielikumā ietvertajā sarakstā.

8 Ar 2010. gada 16. un 24. augusta un 2. un 9. septembra vēstulēm prasītāja lūdza Padomi informēt to par pierādījumiem, uz kuru pamata Padome attiecībā uz to ir noteikusi ierobežojošos pasākumus.

9 Atbildot uz prasītājas lūgumiem piekļūt lietas materiāliem, Padome tai ar 2010. gada 13. septembra vēstuli nosūtīja dalībvalstu divu iesniegto priekšlikumu par ierobežojošu pasākumu noteikšanu kopijas. Tā arī noteica prasītājai termiņu, kas beidzās 2010. gada 25. septembrī, tās apsvērumu par ierobežojošu pasākumu noteikšanu pret viņu iesniegšanai.

10 Ar 2010. gada 24. septembra vēstuli prasītāja lūdza Padomi pārskatīt lēmumu par tās iekļaušanu Lēmuma 2010/413 II pielikumā un Regulas Nr. 423/2007 V pielikumā ietvertajā sarakstā.

11 Prasītājas nosaukuma iekļaušana Lēmuma 2010/413 II pielikumā ar Padomes 2010. gada 25. oktobra Lēmumu 2010/644/KĀDP, ar kuru groza Lēmumu 2010/413/KĀDP (OV L 281, 81. lpp.), tika atstāta spēkā. Norādītais pamatojums bija šāds:

"*Bank Mellat* iesaistās darbībās, kas atbalsta un veicina Irānas kodolprogrammu un ballistisko raķešu programmu. Tā ir sniegusi banku pakalpojumus ANO un ES melnajos sarakstos iekļautām vienībām, vienībām, kuras rīkojas to interesēs vai pēc to norādījumiem, vai vienībām, kuras tām pieder vai kuras tās vada. Tas ir mātesuzņēmums *First East Export Bank*, kura ir minēta [Apvienoto Nāciju Organizācijas Drošības Padomes rezolūcijā] 1929."

12 Tā kā Regula Nr. 423/2007 ar Padomes 2010. gada 25. oktobra Regulu (ES) Nr. 961/2010, ar ko paredz ierobežojošus pasākumus pret Irānu (OV L 281, 1. lpp.), tika atcelta, Padome prasītājas nosaukumu iekļāva pēdējās minētās regulas VIII pielikumā. Tā rezultātā saskaņā ar šīs regulas 16. panta 2. punktu tika iesaldēti prasītājas naudas līdzekļi un saimnieciskie resursi.

13 Regulā Nr. 961/2010 norādītais pamatojums bija tāds pats kā Lēmumā 2010/644 esošais.

14 Ar 2010. gada 28. oktobra vēstuli Padome atbildēja uz prasītājas 2010. gada 24. septembra vēstuli, norādot, ka pēc pārskatīšanas tā noraida prasītājas lūgumu svītrot tās nosaukumu Lēmuma 2010/413 II pielikumā un Regulas Nr. 961/2010 VIII pielikumā ietvertajā sarakstā. Tā šajā ziņā precizēja, ka tā uzskata, ka nav pietiekamu garantiju, ka prasītāja nākotnē nesniegs bankas pakalpojumus personām un vienībām, kuras piedalās kodolieroču izplatīšanā.

15 Atbildes raksta uz repliku pielikumā Padome nosūtīja prasītājai kādas dalībvalsts iesniegtā trešā ierobežojošo pasākumu noteikšanas priekšlikuma kopiju.

16 Prasītājas nosaukuma iekļaušanu Lēmuma 2010/413 II pielikumā un Regulas Nr. 961/2010 VIII pielikumā neskāra Padomes 2011. gada 1. decembra Lēmuma 2011/783/KĀDP, ar kuru groza Lēmumu 2010/413/KĀDP (OV L 319, 71. lpp.), un Padomes 2011. gada 1. decembra Īstenošanas regulas (ES) Nr. 1245/2011, ar kuru īsteno Regulu (ES) Nr. 961/2010 (OV L 319, 11. lpp.), stāšanās spēkā.

17 Tā kā Regula Nr. 961/2010 ar Padomes 2012. gada 23. marta Regulu (ES) Nr. 267/2012 par ierobežojošiem pasākumiem pret Irānu (OV L 88, 1. lpp.) tika atcelta, prasītājas nosaukums tika iekļauts pēdējās minētās regulas IX pielikumā. Norādītais pamatojums bija tāds pats kā Lēmumā 2010/644 esošais. Tādējādi saskaņā ar šīs regulas 23. panta 2. punktu tika iesaldēti prasītājas naudas līdzekļi un saimnieciskie resursi.

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

18 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2010. gada 7. oktobrī, prasītāja cēla šo prasību.

19 Ar dokumentu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2010. gada 5. novembrī, prasītāja pēc Lēmuma 2010/644 un Regulas Nr. 961/2010 pieņemšanas pielāgoja savus prasījumus atbilstoši tiem.

20 Ar dokumentu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2011. gada 14. janvārī, Eiropas Komisija lūdza atļauju iestāties šajā lietā Padomes prasījumu atbalstam. Ar 2011. gada 8. marta rīkojumu Vispārējās tiesas ceturtās palātas priekšsēdētājs atļāva šo iestāšanos.

21 Ar dokumentu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2012. gada 6. februārī, prasītāja pēc Lēmuma 2011/783 un Īstenošanas regulas Nr. 1245/2011 pieņemšanas pielāgoja savus prasījumus atbilstoši tiem.

22 Pamatojoties uz tiesneša referenta ziņojumu, Vispārējā tiesa (ceturtā palāta) nolēma uzsākt mutvārdu procesu un, veicot Vispārējās tiesas Reglamenta 64. pantā paredzētos procesa organizatoriskos pasākumus, aicināja lietas dalībniekus iesniegt dažus dokumentus un rakstveidā uzdeva tiem jautājumus. Lietas dalībnieki šos lūgumus izpildīja.

23 Ar dokumentu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2012. gada 16. aprīlī, prasītāja pēc Regulas Nr. 267/2012 pieņemšanas pielāgoja savus prasījumus atbilstoši tai.

24 Ar dokumentu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2012. gada 11. maijā, *Provincial Investment Companies Association*, *Saba Tamin Investment*, *Common Investment Fund*, *Shirin Asal Food Industrial Group*, *Sorbon Industrial Production Group* un *Individual Stock Association* lūdza atļauju iestāties šajā lietā prasītājas prasījumu atbalstam. Ar 2012. gada 16. maija rīkojumu Vispārējās tiesas ceturtās palātas priekšsēdētājs noraidīja šo lūgumu sakarā ar tā novēlotību.

25 2012. gada 23. maija tiesas sēdē tika uzklausīti lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumi un atbildes uz Vispārējās tiesas uzdotajiem jautājumiem.

26 Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— atcelt Lēmuma 2010/413 II pielikuma B tabulas 4. punktu, Īstenošanas regulas Nr. 668/2010 pielikuma B tabulas 2. punktu, Lēmuma 2010/644 pielikuma I sadaļas B tabulas 4. punktu, Regulas Nr. 961/2010 VIII pielikuma B tabulas 4. punktu, Lēmumu 2011/783, Īstenošanas regulu Nr. 1245/2011 un Regulas Nr. 267/2012 IX pielikuma I sadaļas B tabulas 4. punktu, ciktāl šie tiesību akti skar prasītāju;

— piespriest Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

27 Padomes un Komisijas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— prasību noraidīt;

— piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

28 Prasītāja norāda trīs pamatus. Pirmais pamats ir par pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu, tās tiesību uz aizstāvību un tās tiesību uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā pārkāpumu. Otrais pamats ir par acīmredzamu kļūdu vērtējumā attiecībā uz ierobežojošu pasākumu pieņemšanu pret to. Trešais pamats ir par tās īpašuma tiesību un proporcionalitātes (samērīguma) principa pārkāpumu.

29 Padome un Komisija apstrīd prasītājas izvirzīto prasības pamatu pamatotību. Turklāt tās vispirms apgalvo, ka, būdama piederīga Irānas valstij, prasītāja nevar atsaukties uz aizsardzību un garantijām, kuras saistītas ar pamattiesībām.

30 Pirms lietas dalībnieku iesniegto dažādo pamatu un argumentu aplūkošanas ir jāpārbauda prasītājas veikto prasījumu pielāgojumu pieņemamība.

Par prasītājas prasījumu pielāgošanu

31 Kā izriet no šī sprieduma 11., 12. un 17. punkta, kopš prasības pieteikuma iesniegšanas Lēmuma 2010/413 II pielikuma saraksts ir ticis aizstāts ar jaunu sarakstu, kas pieņemts ar Lēmumu 2010/644, un Regula Nr. 423/2007, kas grozīta ar Īstenošanas regulu Nr. 668/2010, ir atcelta

un aizstāta ar Regulu Nr. 961/2010, kas savukārt tikusi aizstāta un atcelta ar Regulu Nr. 267/2012. Turklāt Lēmuma 2011/783 un Īstenošanas regulas Nr. 1245/2011 preambulu apsvērumos Padome ir skaidri konstatējusi, ka tā ir veikusi Lēmuma 2010/413 II pielikuma un Regulas Nr. 961/2010 VIII pielikuma saraksta pārskatīšanu pilnībā un nonākusi pie secinājuma, ka personām, vienībām un organizācijām, kuru nosaukumi tajos ir uzskaitīti, tostarp prasītājai, ir jāturpina piemērot ierobežojošos pasākumus. Prasītāja ir pielāgojusi savus sākotnējos prasījumus tādējādi, ka tās prasība atcelt tiesību aktus papildus Lēmumam 2010/413 un Īstenošanas regulai Nr. 668/2010 attiecas arī uz Lēmumu 2010/644, Regulu Nr. 961/2010, Lēmumu 2011/783, Īstenošanas regulu Nr. 1245/2011 un Regulu Nr. 267/2012 (turpmāk tekstā visi kopā – "apstrīdētie tiesību akti"). Padome un Komisija nav iebildušas pret šo pielāgojumu.

32 Šajā ziņā jāatgādina, ka, ja lēmums vai regula, kura tieši un individuāli skar attiecīgo personu, tiesvedības laikā tiek aizstāti ar aktu, kuram ir tāds pats priekšmets, šis akts jāuzskata par jaunu apstākli, kas prasītājam ļauj pielāgot savus prasījumus un izvirzītos pamatus. Ja prasītājam tiktu uzlikts pienākums vēlreiz celt prasību, tiktu pārkāpts pareizas tiesvedības princips un netiktu ievērota tiesvedības ekonomijas prasība. Turklāt būtu netaisnīgi, ja attiecīgā iestāde, lai vērstos pret kritiku, kas ietverta attiecīgajā prasības pieteikumā, kurš Eiropas Savienības tiesā iesniegts par kādu aktu, varētu pielāgot apstrīdēto aktu vai to aizstāt ar citu aktu un tiesvedībā balstīties uz šiem grozījumiem vai šo aizstāšanu, lai atņemtu otram lietas dalībniekam iespēju attiecināt savus sākotnējos prasījumus un izvirzītos pamatus uz vēlāku lēmumu vai iesniegt papildu prasījumus un izvirzīt pret to papildu pamatus (pēc analoģijas skat. Vispārējās tiesas 2008. gada 23. oktobra spriedumu lietā T-256/07 *People's Mojahedin Organization of Iran*/Padome, Krājums, II-3019. lpp., 46. punkts un tajā minētā judikatūra).

33 Tāds pats secinājums attiecas uz tādiem tiesību aktiem kā Lēmums 2011/783 un Īstenošanas regula Nr. 1245/2011, kuros konstatēts, ka lēmumam vai regulai ir jāturpina tieši un individuāli attiekties uz noteiktām personām pēc pārskatīšanas, kura skaidri noteikta šajā pašā lēmumā vai šajā pašā regulā.

34 Šajā lietā tādējādi ir jāuzskata, ka prasītāja var prasīt atcelt Lēmumu 2010/644, Regulu Nr. 961/2010, Lēmumu 2011/783, Īstenošanas regulu Nr. 1245/2011 un Regulu Nr. 267/2012, ciktāl šie tiesību akti to skar (šajā ziņā un pēc analoģijas skat. iepriekš 32. punktā minēto spriedumu lietā *People's Mojahedin Organization of Iran*/Padome, 47. punkts).

Par iespēju prasītājai atsaukties uz aizsardzību un garantijām, kuras saistītas ar pamattiesībām

35 Padome un Komisija norāda, ka, ņemot vērā Savienības tiesības, juridiskās personas, kuras ir trešo valstu veidojumi, nevar atsaukties uz aizsardzību un garantijām, kuras ir saistītas ar pamattiesībām. Ciktāl prasītāja, kā tās uzskata, ir Irānas valsts veidojums, šī norma tai ir piemērojama.

36 Šajā ziņā ir jākonstatē, pirmkārt, ka ne Eiropas Savienības Pamattiesību hartā (OV 2010, C 83, 389. lpp.), ne Savienības primārajās tiesībās nav paredzēti noteikumi, ar kuriem juridiskām personām, kuras ir valstu veidojumi, tiktu liegta pamattiesību aizsardzība. Tieši pretēji – šīs hartas noteikumi, kas ir būtiski attiecībā uz prasītājas norādītajiem pamatiem, it īpaši tās 17., 41. un 47. pants, nodrošina [šādas] tiesības "ikvienam"; tas ir formulējums, kurš ietver tādas juridiskās personas kā prasītāja.

37 Padome un Komisija tomēr šajā kontekstā atsaucas uz Cilvēktiesību un pamatbrīvību konvencijas, kas parakstīta Romā 1950. gada 4. novembrī (turpmāk tekstā – "ECPAK"), 34. pantu, kurā nav atzīti par pieņemamiem prasības pieteikumi, kurus Eiropas Cilvēktiesību tiesā ir iesniegušas valdības organizācijas.

38 Pirmkārt, ECPAK 34. pants ir procesuāls noteikums, kas nav piemērojams tiesvedībā Savienības tiesā. Otrkārt, saskaņā ar Eiropas Cilvēktiesību tiesas judikatūru šī noteikuma mērķis ir izvairīties no tā, ka valsts, kura ir ECPAK dalībniece, vienlaicīgi ir prasītāja un atbildētāja šajā tiesā (šajā ziņā skat. ECT

2007. gada 13. decembra spriedumu lietā *Compagnie de navigation de la République islamique d'Iran* pret Turciju, *Recueil des arrêts et décisions*, 2007-V, 81. punkts). Šis pamatojums šajā lietā nav piemērojams.

39 Padome un Komisija arī norāda, ka norma, uz kuru tās atsaucas, ir pamatojama ar faktu, ka valsts ir pamattiesību ievērošanas garants savā teritorijā, bet nevar gūt labumu no šādām tiesībām.

40 Tomēr, pat ja tiktu pieņemts, ka šis pamatojums attiecas uz iekšēju situāciju, apstāklim, ka valsts ir pamattiesību ievērošanas garants savā teritorijā, nav nozīmes attiecībā uz tiesību, kas var būt juridiskām personām, kuras ir šīs pašas valsts veidojumi, apjomu trešās valsts teritorijā.

41 Ņemot vērā iepriekš minēto, ir jāuzskata, ka Savienības tiesībās nav normas, kura liegtu juridiskām personām, kuras ir trešās valsts veidojumi, sev par labu atsaukties uz aizsardzību un garantijām, kas saistītas ar pamattiesībām. Tādējādi šīs personas uz šīm pašām tiesībām var atsaukties Savienības tiesā, ciktāl tas ir saderīgi ar to juridiskās personas statusu.

42 Turklāt un katrā ziņā Padome un Komisija nav norādījušas faktus, kuri ļautu pierādīt, ka prasītāja tiešām ir Irānas valsts veidojums, proti, iestāde, kura piedalās valsts varas īstenošanā vai kura sniedz publisku pakalpojumu iestāžu kontrolē (šajā ziņā skat. iepriekš 38. punktā minēto ECT spriedumu lietā *Compagnie de navigation de la République islamique d'Iran* pret Turciju, 79. punkts).

43 Šajā ziņā Padome vispirms apgalvo, ka prasītāja sniedz publisku pakalpojumu Irānas iestāžu kontrolē, jo tā sniedz finanšu pakalpojumus, kuri ir nepieciešami Irānas ekonomikas darbībai. Tā neapstrīd prasītājas apgalvojumus, ka šie pakalpojumi ir komercdarbības, kas tiek veiktas nozarē, kurā pastāv konkurence, un tiem tiek piemērotas kopējās tiesības. Šādos apstākļos ar to, ka šīs darbības ir nepieciešamas kādas valsts ekonomikas darbībai, tām netiek piešķirts valsts pakalpojuma statuss.

44 Pēc tam Komisija apgalvo, ka apstāklis, ka prasītāja ir iesaistīta kodolieroču izplatīšanā, parāda, ka tā piedalās valsts varas īstenošanā. Izdarot šādu secinājumu, Komisija par faktisku premisu pieņem apstākli, kura patiesumu apstrīd prasītāja un kas ir diskusiju centrā Vispārējā tiesā. Turklāt tāda apgalvotā prasītājas iesaistīšanās kodolieroču izplatīšanā, kāda ir izklāstīta apstrīdētajos tiesību aktos, neatklāj valsts pilnvaru īstenošanu, bet gan komercdarījumus, kuri ir veikti ar vienībām, kuras piedalās kodolieroču izplatīšanā. Tādējādi šis apgalvojums nepamato prasītājas kvalificēšanu par Irānas valsts veidojumu.

45 Visbeidzot, Komisija uzskata, ka prasītāja ir Irānas valsts veidojums tādēļ, ka pēdējā minētā piedalās tās kapitālā. Papildus tam, ka saskaņā ar prasītājas iesniegtajām norādēm, kuras Padome un Komisija nav apstrīdējušas, minētā dalība ir tikai mazākuma dalība, tas nenozīmē, ka prasītāja piedalās valsts varas īstenošanā vai sniedz valsts pakalpojumu.

46 Ņemot vērā iepriekš minēto, ir jāsecina, ka prasītāja savā labā var atsaukties uz aizsardzību un garantijām, kuras saistītas ar pamattiesībām.

Par pirmo pamatu – pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu, prasītājas tiesību uz aizstāvību un tās tiesību uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā pārkāpumu

47 Ar savu pirmo pamatu prasītāja apgalvo, ka Padome ir pārkāpusi pienākumu norādīt pamatojumu, tās tiesības uz aizstāvību un tās tiesību uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā pārkāpumu, ciktāl, pirmkārt, Padome tai nav nosūtījusi pietiekamu informāciju, kas tai ļautu formulēt derīgus apsvērumus saistībā ar ierobežojošo pasākumu noteikšanu pret to un nodrošinātu tai taisnīgu procesu, un, otrkārt, gan iepriekšējā pret to vērsto ierobežojošo pasākumu pārbaudē, gan šo pašu pasākumu periodiskā pārskatīšanā ir pieļautas vairākas kļūdas.

48 Padome, kuru atbalsta Komisija, apstrīd prasītājas argumentu pamatotību. Tā apgalvo, ka prasītāja nevar atsaukties uz tiesību uz aizstāvību ievērošanas principu.

49 Jāatgādina, pirmkārt, ka LESD 296. panta otrajā daļā – un, konkrētāk, šajā lietā – Lēmuma 2010/413 24. panta 3. punktā, Regulas Nr. 423/2007 15. panta 3. punktā, Regulas Nr. 961/2010 36. panta 3. punktā un Regulas Nr. 267/2012 46. panta 3. punktā paredzētā pienākuma norādīt nelabvēlīga akta pamatojumu mērķis ir, pirmkārt, nodrošināt ieinteresētajai personai pietiekamu informāciju, lai noteiktu, vai lēmums ir labi pamatots vai arī tajā, iespējams, ir pieļautas kļūdas, kas ļauj apstrīdēt lēmuma spēkā esamību Savienības tiesā, un ļaut šai tiesai veikt šā akta likumības kontroli. Šādi noteiktais pienākums norādīt pamatojumu ir būtisks Savienības tiesību princips, no kura var atkāpties tikai imperatīvu apsvērumu dēļ. Tādējādi pamatojums ieinteresētajai personai principā jāpaziņo vienlaikus ar tai nelabvēlīgo lēmumu un pamatojuma trūkumu nevar novērst tā, ka ieinteresētā persona par lēmuma pamatojumu uzzina Savienības tiesā notiekošajā procesā (šajā ziņā skat. Vispārējās tiesas 2009. gada 14. oktobra spriedumu lietā T-390/08 *Bank Melli Iran*/Padome, Krājums, II-3967. lpp., 80. punkts un tajā minētā judikatūra).

50 Tādējādi Padomei, ja vien nepastāv imperatīvi apsvērumi, kuri attiecas uz Savienības vai tās dalībvalstu drošību vai to starptautisko attiecību veidošanu, kas neļautu paziņot zināmus faktus, veidojumam, uz kuru attiecas ierobežojošie pasākumi, ir jādara zināmi īpašie un konkrētie iemesli, kuru dēļ tā uzskata, ka ierobežojošie pasākumi ir jānosaka. Tai ir arī jāmin faktiskie un tiesiskie apstākļi, no kuriem ir atkarīgs konkrēto pasākumu juridiskais pamatojums, un apsvērumi, kas to ir pamudinājuši šos pasākumus veikt (šajā ziņā skat. iepriekš 49. punktā minēto spriedumu lietā *Bank Melli Iran*/Padome, 81. punkts un tajā minētā judikatūra).

51 Turklāt pamatojumam ir jābūt atbilstošam attiecīgā akta būtībai un apstākļiem, kādos tas ticis pieņemts. Prasība norādīt pamatojumu ir izvērtējama, ievērojot attiecīgās lietas apstākļus, it īpaši attiecīgā akta saturu, izvirzīto pamatu būtību un interesi saņemt skaidrojumus, kas var būt akta adresātiem vai citām personām, kuras tas skar tieši un individuāli. Netiek prasīts, lai pamatojumā tiktu uzskaitīti visi atbilstošie faktiskie un tiesiskie apstākļi, jo jautājums par to, vai akta pamatojums ir pietiekams, ir jānovērtē, ņemot vērā ne tikai tā tekstu, bet arī tā kontekstu, kā arī visu juridisko noteikumu kopumu, kas regulē attiecīgo jomu. It īpaši nelabvēlīgs akts ir pietiekami pamatots, ja tas ir pieņemts attiecīgajai personai zināmos apstākļos un ļauj tai izprast pret to noteiktā pasākuma apmēru (skat. iepriekš 49. punktā minēto spriedumu lietā *Bank Melli Iran*/Padome, 82. punkts un tajā minētā judikatūra).

52 Otrkārt, saskaņā ar pastāvīgo judikatūru tiesību uz aizstāvību, tostarp tiesību tikt uzklausītam, ievērošana visos procesos, kuri uzsākti pret kādu vienību un kuros var tikt pieņemts tai nelabvēlīgs akts, ir Savienības tiesību pamatprincips un tas ir jānodrošina, pat ja nav attiecīgās procedūras tiesiskā regulējuma (iepriekš 49. punktā minētais spriedums lietā *Bank Melli Iran*/Padome, 91. punkts).

53 Tiesību uz aizstāvību ievērošanas princips prasa, pirmkārt, lai pārkāpumu pamatojošie pierādījumi, ar kuriem pamatots attiecīgajai vienībai nelabvēlīgais lēmums, tai tiktu paziņoti. Otrkārt, tai ir jābūt iespējai lietderīgi paust savu viedokli par šiem pierādījumiem (pēc analoģijas skat. Vispārējās tiesas 2006. gada 12. decembra spriedumu lietā T-228/02 *Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran*/Padome, Krājums, II-4665. lpp., 93. punkts).

54 Tātad attiecībā uz sākotnējo aktu, ar kuru tiek iesaldēti kādas vienības naudas līdzekļi, ja vien nav imperatīvu apsvērumu, kuri attiecas uz Savienības vai tās dalībvalstu drošību vai to starptautisko attiecību veidošanu, kas to neļautu, pārkāpumu pamatojošie pierādījumi ir jāpaziņo vai nu vienlaikus ar attiecīgā akta pieņemšanu, vai iespējami ātrāk pēc tā pieņemšanas. Pēc attiecīgās vienības pieprasījuma tai ir arī tiesības pēc akta pieņemšanas paust savu viedokli par šiem pierādījumiem. Ar tādām pašām atkāpēm pirms visiem turpmākiem lēmumiem par naudas līdzekļu iesaldēšanu

attiecīgajai vienībai principā ir jāpaziņo par jauniem pārkāpumu pamatojošiem pierādījumiem un jādod jauna iespēja paust savu nostāju (pēc analoģijas skat. iepriekš 53. punktā minēto spriedumu lietā *Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran*/Padome, 137. punkts).

55 Turklāt ir jānorāda, ka, ja ir paziņota pietiekami precīza informācija, kas ļauj ieinteresētajai vienībai lietderīgi darīt zināmu savu viedokli par pārkāpumu pamatojošiem pierādījumiem, ko pret to izvirza Padome, tiesību uz aizstāvību ievērošanas princips neparedz Padomei pienākumu pašai pēc savas iniciatīvas dot pieeju tās lietas materiālos iekļautajiem dokumentiem. Visiem ar attiecīgo pasākumu saistītajiem administratīvajiem dokumentiem, kas nav konfidenciāli, Padomei ir pienākums dot pieeju tikai pēc ieinteresētās personas pieprasījuma (skat. iepriekš 49. punktā minēto spriedumu lietā *Bank Melli Iran*/Padome, 97. punkts un tajā minētā judikatūra).

56 Treškārt, efektīvas tiesību aizsardzības tiesā princips ir vispārējs Savienības tiesību princips, kas izriet no visām dalībvalstīm kopējām konstitucionālajām tradīcijām un ir noteikts Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 6. un 13. pantā, kā arī Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 47. pantā. Pārbaudes tiesā efektivitāte nozīmē, ka attiecīgajai Savienības iestādei ierobežojošā pasākuma pamatojums attiecīgajai vienībai ir jāpaziņo cik ātri vien iespējams – vai nu brīdī, kad šāds pasākums ir noteikts, vai vismaz pēc iespējas ātrāk pēc šīs noteikšanas, lai attiecīgā vienība paredzētajā termiņā varētu izmantot savas pārsūdzības tiesības. Šī pienākuma paziņot pamatojumu ievērošana ir nepieciešama, gan lai ierobežojošo pasākumu adresātiem ļautu pēc iespējas labāk aizstāvēt savas tiesības un, zinot visus apstākļus, nolemt, vai ir derīgi vērsties Savienības tiesā, gan lai ļautu tiesai pilnībā pārbaudīt attiecīgā akta tiesiskumu, kas ir tās uzdevums (šajā ziņā un pēc analoģijas skat. Tiesas 2008. gada 3. septembra spriedumu apvienotajās lietās C-402/05 P un C-415/05 P *Kadi* un *Al Barakaat International Foundation*/Padome un Komisija, Krājums, I-6351. lpp., 335.–337. punkts un tajos minētā judikatūra).

57 Ņemot vērā šo judikatūru, Vispārēja tiesa uzskata, ka lietas dalībnieku iesniegtos argumentus par pirmo pamatu var pārbaudīt piecos turpmāk aprakstītos posmos. Pirmkārt, ir jāpārbauda Padomes un Komisijas ievadarguments, ka prasītāja nevar atsaukties uz tiesību uz aizstāvību ievērošanas principu. Otrkārt, ir jāpārbauda argumenti par, pirmkārt, pienākumu norādīt pamatojumu un, otrkārt, apgalvoto prasītājas tiesību uz aizstāvību pārkāpumu, kas attiecas uz pārkāpumu pamatojošajiem pierādījumiem. Treškārt, ir jāpārbauda argumentācija saistībā ar apgalvoto prasītājas tiesību uz aizstāvību pārkāpumu, kas attiecas uz piekļuvi Padomes lietas materiāliem. Ceturtkārt, Vispārējā tiesa pārbaudīs argumentus, kuri attiecas, pirmkārt, uz apgalvoto prasītājas tiesību uz aizstāvību pārkāpumu saistībā ar iespēju tai paust savu nostāju un, otrkārt, apgalvoto tās tiesību uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā pārkāpumu. Piektkārt, tiks izskatīti apgalvojumi par apgalvotajām kļūdām Padomes veiktajā pārbaudē un pārskatīšanā.

Par iespēju prasītājai atsaukties uz tiesību uz aizstāvību ievērošanas principu

58 Padome un Komisija apstrīd tiesību uz aizstāvību ievērošanas principa piemērošanu šajā lietā. Atsaucoties uz Vispārējās tiesas 2010. gada 19. maija spriedumu lietā T-181/08 *Tay Za*/Padome (Krājums, II-1965. lpp., 121.–123. punkts), tās norāda, ka ierobežojošie pasākumi netika attiecināti uz prasītāju tās darbības dēļ, bet sakarā ar tās piederību vispārējai personu un vienību kategorijai, kuras ir sniegušas atbalstu kodolieroču izplatīšanai. Tādējādi ierobežojošo pasākumu noteikšanas procedūra netika uzsākta pret prasītāju šī sprieduma 52. punktā minētās judikatūras izpratnē un līdz ar to tā nevarot atsaukties uz tiesībām uz aizstāvību vai arī varot atsaukties tikai ierobežojošā apmērā.

59 Šādai argumentācijai nevar piekrist.

60 Pirmkārt, iepriekš 58. punktā minētais spriedums lietā *Tay Za*/Padome apelācijas instancē ar Tiesas 2012. gada 13. marta spriedumu lietā C-376/10 P *Tay Za*/Padome pilnībā tika atcelts. Tādējādi šajā spriedumā veiktie secinājumi vairs neietilpst Savienības tiesību sistēmā un Padome un Komisija uz tiem vairs nevar likumīgi atsaukties.

61 Otrkārt, Lēmuma 2010/413 24. panta 3. un 4. punktā, Regulas Nr. 423/2007 15. panta 3. punktā, Regulas Nr. 961/2010 36. panta 3. un 4. punktā un Regulas Nr. 267/2012 46. panta 3. un 4. punktā ir paredzēti noteikumi, kas nodrošina to vienību tiesības uz aizstāvību, attiecībā uz kurām atbilstoši šiem tiesību aktiem ir noteikti ierobežojoši pasākumi. Šo tiesību ievērošana ir Savienības tiesas veicamās pārbaudes priekšmets (iepriekš 49. punktā minētais spriedums lietā *Bank Melli Iran*/Padome, 37. punkts).

62 Šajos apstākļos ir jāsecina, ka prasītāja šajā lietā var atsaukties uz šī sprieduma 52.–55. punktā atgādināto tiesību uz aizstāvību ievērošanas principu.

Par pienākumu norādīt pamatojumu un pārkāpumu pamatojošo pierādījumu sākotnējo paziņošanu

63 Vispirms ir jānorāda, ka, lai novērtētu pienākuma norādīt pamatojumu un pienākuma ieinteresētajai vienībai paziņot tās pārkāpumu pamatojošos pierādījumus ievērošanu, papildus apstrīdētajos tiesību aktos esošajam pamatojumam ir jāņem vērā trīs priekšlikumi ierobežojošo pasākumu noteikšanai, kurus Padome ir paziņojusi prasītājai.

64 Pirmkārt, no šiem noteikumiem, kādi tie tika paziņoti prasītājai, izriet, ka tie ir tikuši nodoti dalībvalstu pārstāvniecībām uz to attiecošos ierobežojošo pasākumu noteikšanas kontekstā un ka tie tādējādi ir elementi, ar kuriem ir pamatoti šie pasākumi.

65 Otrkārt, ir taisnība, ka trešais priekšlikums prasītājai tika paziņots gan pēc prasības celšanas, gan pēc prasījumu pielāgošanas sakarā ar Lēmuma 2010/644 un Regulas Nr. 961/2010 pieņemšanu. Tādējādi tas nevar likumīgi papildināt Lēmuma 2010/413, Īstenošanas regulas Nr. 668/2010, Lēmuma 2010/644 un Regulas Nr. 961/2010 pamatojumu. Tomēr tas var tikt ņemts vērā, novērtējot vēlāko tiesību aktu, proti, Lēmuma 2011/783, Īstenošanas regulas Nr. 1245/2011 un Regulas Nr. 267/2012, tiesiskumu.

66 Apstrīdētajos tiesību aktos ir minēti četri šādi pamatojumi, kuri attiecas uz prasītāju:

— saskaņā ar Lēmumu 2010/413 un Īstenošanas regulu Nr. 668/2010 prasītāja ir valsts banka (turpmāk tekstā – "pirmais pamatojums");

— prasītāja rīkojas tādējādi, ka atbalsta un veicina Irānas kodolprogrammas un ballistisko raķešu programmas (turpmāk tekstā – "otrais pamatojums");

— prasītāja sniedz bankas pakalpojumus Apvienoto Nāciju Organizācijas un ES sarakstos esošām vienībām, vienībām, kuras rīkojas minēto vienību vārdā vai atbilstoši to rīkojumiem, vai vienībām, kuras minētajām vienībām pieder vai kuras tās kontrolē (turpmāk tekstā – "trešais pamatojums");

— prasītāja ir *First East Export* (turpmāk tekstā – "*FEE*"), kura ir norādīta Apvienoto Nāciju Organizācijas Drošības padomes rezolūcijā 1929 (2010), mātessabiedrība (turpmāk tekstā – "ceturtais pamatojums").

67 Pirmais no abiem priekšlikumiem noteikt ierobežojošus pasākumus, kas tika paziņots 2010. gada 13. septembrī, daļēji saskan ar apstrīdētajos tiesību aktos norādīto otro pamatojumu. Tajā papildus ir ietverti šādi pamatojumi:

— prasītāja sniedz bankas pakalpojumus Irānas Atomenerģijas organizācijai (turpmāk tekstā – "*AEOI*") un *Novin Energy Company* (turpmāk tekstā – "*Novin*"), uz kurām attiecas Apvienoto Nāciju Organizācijas Drošības padomes noteiktie ierobežojošie pasākumi (turpmāk tekstā – "piektais pamatojums");

— prasītāja pārvalda augstu Aeronautikas industriju organizācijas amatpersonu un kādas par Irānas iepirkumiem atbildīgās personas bankas kontus (turpmāk tekstā – "sestais pamatojums").

68 Otrais priekšlikums, par kuru tika paziņots 2010. gada 13. septembrī, būtībā saskan ar apstrīdēto tiesību aktu pamatojumu. Tajā papildus ir ietverts tikai viens pamatojums, ka prasītāja esot atvieglojusi miljonu dolāru kustību Irānas kodolieroču programmai vismaz kopš 2003. gada (turpmāk tekstā – "septītais pamatojums").

69 Trešajā priekšlikumā par ierobežojošu pasākumu noteikšanu, kas ir ietverts atbildes raksta uz repliku pielikumā, nav papildu faktu salīdzinājumā ar apstrīdētajiem tiesību aktiem un ar abiem 2010. gada 13. septembrī paziņotajiem priekšlikumiem.

70 Prasītāja apgalvo, ka ar šo pamatojumu netiek pienācīgi precizēti iemesli ierobežojošu pasākumu noteikšanai attiecībā pret viņu. Tā uzskata, ka šī nepietiekamība turklāt ietver tās tiesību uz aizstāvību pārkāpumu.

71 Padome, kuru atbalsta Komisija, apstrīd prasītājas argumentācijas pamatotību.

72 Pirmais pamatojums ir pietiekami precīzs, jo tas ļauj prasītājai saprast, ka Padome tai pārmet Irānas valdības dalību tās kapitālā.

73 Savukārt otrais un trešais pamatojums ir pārmērīgi plaši, jo tajā nav precizētas ne pārmestā rīcība, ne pārējās skartās vienības.

74 Ceturtais pamatojums ir izklāstīts pietiekami skaidri, jo tas ļauj prasītājai saprast, ka Padome tai pārmet kontroli, ko tā īsteno pār *FEE*.

75 Tāpat ir ar piekto pamatojumu, kurā ir identificētas vienības, kurām, kā tiek apgalvots, ir tikuši sniegti attiecīgie finanšu pakalpojumi.

76 Visbeidzot, sestais un septītais pamatojums nav pietiekami precīzi, jo sestajā pamatojumā nav identificētas attiecīgās personas, bet septītajā nav veikti precizējumi attiecībā uz attiecīgajām vienībām un darījumiem.

77 Ņemot vērā iepriekš minēto, ir jāuzskata, ka Padome ir pārkāpusi pienākumu norādīt pamatojumu, kā arī pienākumu prasītājai kā ieinteresētajai vienībai paziņot pret to izvirzītās apsūdzības pamatā esošos faktus, kas attiecas uz otro, trešo, sesto un septīto pamatu. Savukārt šie paši noteikumi ir ievēroti attiecībā uz pārējiem pamatiem.

Par piekļuvi lietas materiāliem

78 Kā tika konstatēts iepriekš 9. un 15. punktā, Padome 2010. gada 13. septembrī nosūtīja prasītājai divus dalībvalstu priekšlikumus par ierobežojošu pasākumu noteikšanu, bet pēc tam – atbildes raksta uz repliku pielikumā – arī trešo priekšlikumu.

79 Prasītāja uzskata, ka šī piekļuve bija nepietiekama, lai tai ļautu pienācīgi paust savu nostāju.

80 Padome, kuru atbalsta Komisija, apstrīd prasītājas argumentus.

81 Šajā sakarā attiecībā uz piešķirtās piekļuves apjomu ir jānorāda, ka no lietas materiāliem neizriet, ka Padome, pieņemot apstrīdētos tiesību aktus, būtu pamatojusies uz citiem faktiem kā vien trim dalībvalstu iesniegtajiem priekšlikumiem. Šajos apstākļos Padomei nevarētu tikt pārmests, ka tā nav paziņojusi prasītājai papildu faktus.

82 Savukārt atšķirībā no diviem priekšlikumiem par ierobežojošu pasākumu noteikšanu, kas bija ietverti 2010. gada 13. septembra vēstules pielikumā, trešais priekšlikums prasītājai tika paziņots tikai atbildes raksta uz repliku pielikumā, proti, pēc termiņa, kuru Padome bija noteikusi prasītājai tās apsvērumu iesniegšanai pēc Lēmuma 2010/413 un Īstenošanas regulas Nr. 668/2010 pieņemšanas, pēc prasības celšanas, kā arī pēc Lēmuma 2010/644 un Regulas Nr. 961/2010 pieņemšanas.

83 Padome šajā sakarā apgalvo arī, ka tā nosūtīja trešo priekšlikumu prasītājai, tiklīdz tā bija saņēmusi priekšlikumu sagatavojušās dalībvalsts piekrišanu.

84 Šis arguments nevar tikt pieņemts. Ja Padome ir iecerējusi balstīties uz faktiem, kurus ir sniegusi dalībvalsts, lai noteiktu ierobežojošus pasākumus pret kādu vienību, tai pirms šo pasākumu noteikšanas ir pienākums nodrošināt, ka attiecīgie fakti attiecīgajai vienībai tiek nosūtīti laikus, lai tā varētu lietderīgi paust savu nostāju.

85 Šajos apstākļos ir jāsecina, ka, tā kā Padome trešo priekšlikumu ierobežojošu pasākumu noteikšanai prasītājai nosūtīja tikai atbildes raksta uz repliku pielikumā, tā prasītājai nav devusi piekļuvi šim savas lietas materiālos esošajam elementam laikus, tādējādi pārkāpjot [tās] tiesības uz aizstāvību.

Par iespēju prasītājai lietderīgi paust savu nostāju un par tiesībām uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā

86 Pirmkārt, prasītāja norāda, ka tai nav bijusi iespēja lietderīgi paust savu nostāju un ka katrā ziņā Padome nav ņēmusi vērā apsvērumus, ko tā varējusi paust.

87 Padome, kuru atbalsta Komisija, apstrīd prasītājas argumentu pamatotību.

88 Ir jākonstatē, ka pēc sākotnējo tiesību aktu, ar kuriem tika iesaldēti prasītājas naudas līdzekļi, pieņemšanas 2010. gada 26. jūlijā prasītāja ir nosūtījusi Padomei ar 2010. gada 24. septembri datētu vēstuli, kurā tā ir paudusi savu nostāju un lūgusi atcelt attiecībā uz to noteiktos ierobežojošos pasākumus. Padome uz šo vēstuli atbildēja 2010. gada 28. oktobrī. Pēc tam, pirms Lēmuma 2011/783 un Īstenošanas regulas Nr. 1245/2011 pieņemšanas, prasītāja savus apsvērumus Padomei ir iesniegusi ar 2011. gada 29. augusta vēstuli, uz kuru Padome atbildēja 2011. gada 5. decembrī. Visbeidzot, prasītāja nenorāda argumentus, kas liktu domāt, ka tai nebija iespējas iesniegt jaunus apsvērumus Padomei, līdzīgi kā pirms Regulas Nr. 267/2012 pieņemšanas.

89 Tādējādi ir jāuzskata, ka prasītājai bija iespēja lietderīgi paust savu nostāju, izņemot, pirmkārt, attiecībā uz otro, trešo, sesto un septīto Padomes norādīto pamatojumu, kuri ir pārmērīgi plaši (skat. iepriekš 77. punktu), un, otrkārt, par priekšlikumu noteikt ierobežojošus pasākumus, kas tika paziņots atbildes uz repliku pielikumā, ciktāl tai tā nebija apsvērumu sniegšanas brīdī (skat. iepriekš 82. punktu).

90 Kas attiecas uz izteikto apsvērumu ņemšanu vērā, ir taisnība, ka atbilde uz prasītājas argumentiem Padomes 2010. gada 28. oktobra un 2011. gada 5. decembra vēstulēs ir īsa. Tomēr nemainīgs paliek tas, ka pēdējā minētā 2010. gada 28. oktobra vēstulē ir precizējusi, ka atšķirībā no prasītājas viņa

uzskata, ka tai nav pietiekamu garantiju, ka prasītāja nākotnē nesniegs bankas pakalpojumus personām un vienībām, kuras piedalās kodolieroču izplatīšanā. Padome šo nostāju ir atkārtojusi 2011. gada 5. decembra vēstulē.

91 Turklāt netiek apstrīdēts, ka Padome Lēmumā 2010/644 un Regulā Nr. 961/2010 ir svītrojusi norādi – kuras precizitāti prasītāja apstrīdēja –, ka prasītāja ir valsts banka.

92 Ņemot vērā šos apstākļus, ir jāuzskata, ka Padome, pretēji tam, ko apgalvo prasītāja, ir ņēmusi vērā prasītājas apsvērumus savā atkārtoti veiktajā izskatīšanā.

93 Otrkārt, prasītāja apgalvo, ka tai paziņotās informācijas un pierādījumu nepilnība ietekmēja tās tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā.

94 Padome, kuru atbalsta Komisija, apstrīd šī argumenta pamatotību.

95 Līdzīgi iepriekš 89. punktā konstatētajam ir jāuzskata, ka, tā kā prasītāja individuāli saņēma pietiekami precīzu pamatojumu, proti, Padomes norādītos pirmo, ceturto un piekto pamatojumu, tās tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā ir tikušas ievērotas.

96 Savukārt Padomes sniegto otrā, trešā, sestā un septītā pamatojuma nenoteiktība, kā arī novēlotā trešā priekšlikuma ierobežojošu pasākumu noteikšanai nosūtīšana rada prasītājas tiesību uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā pārkāpumu.

Par kļūdām Padomes veiktajā izskatīšanā

97 Prasītāja apgalvo, ka Padome nav veikusi patiesu šīs lietas apstākļu izskatīšanu, bet ka tā esot aprobežojusies ar dalībvalstu iesniegto priekšlikumu pieņemšanu. Šīs pašas kļūdas attiecoties gan uz iepriekšējo izskatīšanu pirms to skarošo ierobežojošo pasākumu noteikšanas, gan uz šo pašu pasākumu periodisko pārskatīšanu.

98 Turklāt, kā uzskata prasītāja, no diplomātiskās sarakstes, kas tikusi publiskota ar organizācijas *Wikileaks* starpniecību (turpmāk tekstā – "diplomātiskā sarakste"), izriet, ka dalībvalstis, it īpaši Apvienotā Karaliste, esot izjutušas spiedienu no Amerikas Savienoto Valstu valdības noteikt ierobežojošus pasākumus attiecībā uz Irānas vienībām. Šis apstāklis liekot apšaubīt noteikto pasākumu un to noteikšanas procedūras tiesiskumu.

99 Padome, kuru atbalsta Komisija, apstrīd prasītājas argumentu pamatotību. Tā apgalvo, ka diplomātiskā sarakste nav ņemama vērā.

100 Pirmkārt, ir jānorāda, ka tiesību akti, ar kuriem tika noteikti ierobežojošie pasākumi attiecībā uz vienībām, kuras, kā tika apgalvots, ir iesaistītas kodolieroču izplatīšanā, ir Padomes tiesību akti, kurai tādējādi ir jāpārliecinās, ka to pieņemšana ir pamatota. Līdz ar to, pieņemot pirmo tiesību aktu, kurā noteikti šādi pasākumi, Padomei ir jāpārbauda informācijas un pierādījumu, ko tai saskaņā ar Lēmuma 2010/413 23. panta 2. punktu ir iesniegusi kāda dalībvalsts vai Savienības Augstais pārstāvis ārlietās un drošības politikas jautājumos, atbilstība. Pieņemot nākamos tiesību aktus, kuri attiecas uz to pašu vienību, Padomei saskaņā ar šī paša lēmuma 24. panta 4. punktu ir jāpārskata nepieciešamība atstāt spēkā šos pasākumus, ņemot vērā šīs vienības iesniegtos apsvērumus.

101 Šajā lietā, pirmkārt, lietas materiālos nav norāžu, ka Padome ir pārbaudījusi informācijas, kura attiecas uz prasītāju un kura tai tika iesniegta pirms Lēmuma 2010/413 un Īstenošanas regulas Nr. 668/2010 pieņemšanas, atbilstību un pamatotību. Tieši pretēji, kļūdainas norādes tās tiesību aktos, ka prasītāja ir valsts banka, kuru neprecizitāti Padome nav apstrīdējusi, vedina konstatēt, ka nekāda pārbaude šādā ziņā nav notikusi.

102 Otrkārt, no šī sprieduma 90.–92. punkta izriet, ka, pieņemot vēlākos tiesību aktus, Padome ir pārskatījusi lietas apstākļus atbilstīgi prasītājas apsvērumiem, jo tā ir svītrojusi norādes par to, ka prasītāja ir valsts banka, un ir izteikusies par savu argumentāciju saistībā ar bankas pakalpojumiem, kas sniegti kodolieroču izplatīšanā iesaistītām vienībām.

103 Turklāt, kas attiecas uz diplomātisko saraksti, apstāklis, ka atsevišķas dalībvalstis esot izjutušas diplomātisku spiedienu, pat ja tas tiktu pierādīts, nenozīmē, ka tāds pats spiediens būtu īstenots saistībā ar Padomes pieņemtajiem tiesību aktiem vai tās veikto pārbaudi sakarā ar to pieņemšanu.

104 Šajos apstākļos ir jāpieņem prasītājas argumenti par kļūdām, kuras ir ietekmējušas Padomes veikto pārbaudi, attiecībā uz Lēmumu 2010/413 un Īstenošanas regulu Nr. 668/2010, bet pārējā daļā tie ir jānoraida.

105 Ņemot vērā šī sprieduma 47.–104. punktu, vispirms ir jānorāda, ka Padome ir pārkāpusi prasītājas tiesības uz aizstāvību un tās tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā, jo tā laikus tai nav paziņojusi atbildes uz repliku pielikumā esošo priekšlikumu ierobežojošu pasākumu noteikšanai. Ciktāl Padome ir izmantojusi šo priekšlikumu, lai pamatotu visus apstrīdētos tiesību aktus attiecībā uz prasītāju, kā arī ņemot vērā tā paziņošanas datumu, šis trūkums ietekmē Lēmuma 2010/413, Īstenošanas regulas Nr. 668/2010, Lēmuma 2010/644 un Regulas Nr. 961/2010 tiesiskumu, ciktāl šie akti skar prasītāju.

106 Turklāt, pieņemot Lēmumu 2010/413 un Īstenošanas regulu Nr. 668/2010, Padome nav ievērojusi pienākumu pārbaudīt tai iesniegtās informācijas un pierādījumu attiecībā uz prasītāju atbilstību un pamatotību, tādējādi padarot šos tiesību aktus par prettiesiskiem.

107 Visbeidzot, Padome ir pārkāpusi pienākumu norādīt pamatojumu attiecībā uz otro, trešo, sesto un septīto pamatojumu, kas norādīti attiecībā uz prasītāju. Tomēr, ņemot vērā, ka dažādie Padomes norādītie pamatojumi ir viens no otra neatkarīgi un ka pārējie pamatojumi ir pietiekami precīzi, šis apstāklis nav pietiekams, lai pamatotu Lēmuma 2011/783, Īstenošanas regulas Nr. 1245/2011 un Regulas Nr. 267/2012 atcelšanu. Tas nozīmē tikai to, ka otrais, trešais, sestais un septītais pamatojums nevar tikt ņemti vērā, pārbaudot otro pamatu par prasītāju skarošo ierobežojošo pasākumu pamatotību.

108 Ņemot vērā iepriekš minēto, pirmais pamats, ciktāl tas attiecas uz Lēmuma 2010/413, Īstenošanas regulas Nr. 668/2010, Lēmuma 2010/644 un Regulas Nr. 961/2010 atcelšanu, ir jāpieņem, ciktāl šie tiesību akti skar prasītāju, bet pārējā daļā tas ir jānoraida.

Par otro pamatu – acīmredzamu kļūdu vērtējumā attiecībā uz ierobežojošo pasākumu noteikšanu prasītājai

109 Prasītāja apgalvo, ka attiecībā uz to norādītie Padomes pamatojumi, kas uzskaitīti iepriekš 66.–69. punktā, neatbilst Lēmumā 2010/413, Regulā Nr. 423/2007, Regulā Nr. 961/2010 un Regulā Nr. 267/2012 paredzētajiem nosacījumiem un nav pamatoti ar pierādījumiem. Tādējādi Padome, nosakot ierobežojošus pasākumus attiecībā uz prasītāju, pamatojoties uz šiem pamatojumiem, esot pieļāvusi kļūdu vērtējumā.

110 Padome, kuru atbalsta Komisija, apstrīd prasītājas argumentus.

111 Saskaņā ar judikatūru tiesību akta, pamatojoties uz kuru attiecībā pret kādu vienību ir tikuši noteikti ierobežojoši pasākumi, tiesiskuma pārbaude attiecas uz tā pamatojumam minēto faktu un apstākļu pārbaudi, tāpat kā uz pierādījumu un informācijas, uz kuru šis vērtējums balstīts, pārbaudi. Apstrīdēšanas gadījumā Padomei ir jāiesniedz attiecīgie pierādījumi, lai Savienības tiesa varētu tos izvērtēt (šajā ziņā skat. iepriekš 49. punktā minēto spriedumu lietā *Bank Melli Iran*/Padome, 37. un 107. punkts).

112 Ņemot vērā šo judikatūru un to, ka trūkst pamatojuma otrajam, trešajam, sestajam un septītajam pamatojumam, kurus Padome norādījusi attiecībā uz prasītāju (skat. iepriekš 107. punktu), ir jāpārbauda tikai pirmā, ceturtā un piektā pamatojuma pamatotība.

113 Attiecībā uz pirmo pamatojumu, kurš norādīts tikai Lēmumā 2010/413 un Īstenošanas regulā Nr. 668/2010, ir konstatēts, ka prasītāja nav valsts banka. Tādējādi pirmais pamatojums balstās uz kļūdainu faktu konstatāciju un tādējādi nevar pamatot ierobežojošu pasākumu noteikšanu ar Lēmumu 2010/413 un Īstenošanas regulu Nr. 668/2010 attiecībā pret prasītāju.

114 Kas attiecas uz ceturto pamatojumu, ir tiesa, ka *FEE*, prasītājai pilnībā piederoša meitassabiedrība, ir Apvienoto Nāciju Organizācijas Drošības padomes rezolūcijas 1929 (2010) subjekts.

115 Pirmkārt, no šīs rezolūcijas izriet, ka ierobežojošo pasākumu noteikšana attiecībā uz *FEE* ir bijusi pamatota vienīgi ar apgalvoto prasītājas dalību kodolieroču izplatīšanā.

116 Otrkārt, šis apgalvojums rezolūcijā 1929 (2010) ir aprakstīts neprecīziem vārdiem, kuri būtībā atbilst Padomes norādītajam septītajam pamatojumam, proti, ka "pēdējo septiņu gadu laikā [prasītāja] ir ļāvusi Irānas vienībām, kuras ir saistītas ar kodolbruņojuma, raķešu un aizsardzības programmu, veikt darījumus ar vairākiem simtiem miljonu dolāru".

117 Šajos apstākļos ir jāsecina, ka ceturtais pamatojums, pirmkārt, ir pamatots ar vienkāršiem apgalvojumiem un, otrkārt, nav atsevišķs pamatojums attiecībā pret citiem pamatojumiem, kuri tieši attiecas uz prasītāju. Tādējādi tas nevar pamatot ierobežojošu pasākumu noteikšanu attiecībā pret pēdējo minēto.

118 Kas attiecas uz piekto pamatojumu, prasītāja apstrīd pakalpojumu sniegšanu *AEOI*. Padome nav iesniegusi nevienu pierādījumu vai informāciju, lai pierādītu, ka šādi pakalpojumi ir tikuši sniegti. Tādējādi ir jākonstatē, ka apgalvojumi par *AEOI* arī nepamato ierobežojošu pasākumu noteikšanu attiecībā uz prasītāju.

119 Savukārt prasītāja atzīst, ka ir sniegusi kontu pārvaldības pakalpojumus *Novin*, uz kuru kopš 2007. gada 24. marta attiecas Apvienoto Nāciju Organizācijas Drošības padomes noteiktie ierobežojošie pasākumi sakarā ar apgalvoto dalību kodolieroču izplatīšanā. Prasītāja tomēr paskaidro, ka, pirmkārt, īpaši ņemot vērā, ka sniegtie pakalpojumi nebija ar to saistīti, tā nebija informēta par *Novin* dalību kodolieroču izplatīšanā. Otrkārt, prasītāja pakāpeniski esot ierobežojusi, bet pēc tam – pēc ierobežojošo pasākumu pieņemšanas attiecībā pret pēdējo minēto – pilnībā izbeigusi attiecības ar *Novin*.

120 Padome, kuru atbalsta Komisija, atbild, ka prasītājas sniegtie pakalpojumi *Novin*, ņemot vērā risku, ko tā varētu radīt nākotnē, sniedzot tādu pašu atbalstu citām noteiktām vienībām, pamato ierobežojošo pasākumu noteikšanu attiecībā uz prasītāju. Šajā kontekstā neesot būtiski, vai prasītāja zināja vai varēja zināt, ka *Novin* ir reāli iesaistīta kodolieroču izplatīšanā vai ka darījumi ir saistīti ar kodolieroču izplatīšanu.

121 Ņemot vērā lietas dalībnieku argumentāciju, ir jāpārbauda, vai, kā to apgalvo Padome, pakalpojumi, kurus prasītāja sniedza *Novin*, ir atbalsts kodolieroču izplatīšanai Lēmuma 2010/413, Regulas Nr. 423/2007, Regulas Nr. 961/2010 un Regulas Nr. 267/2012 izpratnē.

122 Šajā sakarā vispirms ir jāatgādina, ka saskaņā ar Regulas Nr. 423/2007 18. pantu, Regulas Nr. 961/2010 39. pantu un Regulas Nr. 267/2012 49. pantu šīs regulas ir piemērojamas Savienības teritorijā, tostarp tās gaisa telpā, dalībvalstu jurisdikcijā esošajos gaisa kuģos un uz to jurisdikcijā esošajiem kuģiem, attiecībā uz visām personām Savienības teritorijā vai ārpus tās, kuras ir kādas dalībvalsts valstspiederīgie, attiecībā uz visām juridiskām personām, vienībām vai struktūrām

Savienības teritorijā vai ārpus tās, kas ir reģistrētas vai dibinātas saskaņā ar kādas dalībvalsts likumiem, kā arī visām juridiskām personām, vienībām vai struktūrām saistībā ar jebkādiem darījumiem, kas pilnībā vai daļēji veikti Savienībā.

123 Tādējādi attiecībā uz darījumiem, kas īstenoti ārpus Savienības, Regula Nr. 423/2007, Regula Nr. 961/2010 un Regula Nr. 267/2012 nevar radīt tiesiskus pienākumus tādam trešā valstī uzņēmējdarbību veicošam un saskaņā ar tās pašas valsts tiesībām izveidotam uzņēmumam (turpmāk tekstā – "ārvalstu finanšu uzņēmums"), kāda ir prasītāja. Tāpēc saskaņā ar šīm regulām šādam finanšu uzņēmumam nav jāiesaldē to vienību finanšu līdzekļi, kuras ir iesaistītas kodolieroču izplatīšanā.

124 Tomēr nemainīgs paliek tas, ka, ja ārvalstu finanšu uzņēmums piedalās kā tiešais sabiedrotais vai sniedz palīdzību kodolieroču izplatīšanā, tā līdzekļus un saimnieciskos resursus, kuri atrodas Savienības teritorijā un ir iesaistīti komercdarījumā, kurš pilnībā vai daļēji tiek īstenots Savienībā, vai kuri ir dalībvalstu valstspiederīgo vai juridisko personu, vienību vai organizāciju, kuras veic uzņēmējdarbību vai ir izveidotas saskaņā ar kādas dalībvalsts tiesībām, rīcībā, var skart saskaņā ar Regulu Nr. 423/2007, Regulu Nr. 961/2010 un Regulu Nr. 267/2012 noteiktie ierobežojošie pasākumi.

125 No tā izriet, ka ārvalstu finanšu uzņēmums noteikti ir ieinteresēts nodrošināt, ka tas nedz piedalās, nedz ir tiešais sabiedrotais, nedz atbalsta kodolieroču izplatīšanu, tostarp sniedzot finanšu pakalpojumus kodolieroču izplatīšanā iesaistītai vienībai. Tādējādi, ja tas zina vai tam varētu būt saprātīgas aizdomas, ka kāds no tā klientiem ir iesaistīts kodolieroču izplatīšanā, tam, ņemot vērā piemērojamos tiesiskos pienākumus, nekavējoties ir jāpārtrauc finanšu pakalpojumu sniegšana šim klientam un nav jāsniedz tam neviens jauns pakalpojums.

126 Šajā lietā Padome neapstrīd, ka prasītāja sniedza pakalpojumus *Novin* Irānas teritorijā, tā ka viņu attiecības ir regulētas Irānas tiesības.

127 Tādējādi ir jāpārbauda, vai prasītāja ir rīkojusies nekavējoties, lai, ņemot vērā Irānas tiesībās paredzētos piemērojamos pienākumus, izbeigtu finanšu pakalpojumu sniegšanu *Novin*, tiklīdz tā uzzināja vai tai varēja būs saprātīgas aizdomas, ka *Novin* ir iesaistīta kodolieroču izplatīšanā.

128 Šajā ziņā prasītāja apstrīd, ka tā būtu bijusi informēta par *Novin* dalību kodolieroču izplatīšanā pirms pret to vērsto ierobežojošo pasākumu noteikšanas Apvienoto Nāciju Organizācijas Drošības padomē. Tā kā Padome nav iesniegusi tādus precīzus un konkrētus pierādījumus vai precīzu un konkrētu informāciju saskaņā ar iepriekš 111. punktā minēto judikatūru, kas varētu likt domāt, ka prasītāja zināja vai tai varēja būt saprātīgas aizdomas par *Novin* dalību kodolieroču izplatīšanā, ir jāņem vērā prasītājas apgalvojums šajā jautājumā.

129 Attiecībā uz laikposmu pēc pret *Novin* vērsto ierobežojošo pasākumu noteikšanas prasītāja paskaidro, ka tā nekavējoties sagatavoja iekšēju apkārtrakstu, prasot saviem darbiniekiem informēt *Novin*, ka tā vairs nevar tai sniegt pakalpojumus. Pēc tam neesot ticis sniegts neviens jauns pakalpojums un neesot ticis pieņemts neviens jauns uzdevums. Prasītāja no *Novin* kontiem esot veikusi tikai tos maksājumus, kuri izrietēja no uzdevumiem, čekiem un vienkāršajiem vekseļiem, kuri bija sagatavoti pirms ierobežojošo pasākumu noteikšanas attiecībā pret *Novin*, ar nosacījumu, ka neviens no šiem maksājumiem nav saistīts ar kodolieroču izplatīšanu vai ar preču iegādi vispār. Tiklīdz kontu pārpalikums tika izsmelts sakarā ar veiktajiem maksājumiem, prasītāja tos esot slēgusi. Iespējamais nelielais atlikums esot ticis atdots *Novin*.

130 Padome un Komisija neapstrīd šī ar prasītājas direktora rakstveida paziņojumiem pamatotā faktu izklāsta precizitāti.

131 Kas attiecas uz jautājumu par to, vai šie pasākumi ir pietiekami atbilstoši iepriekš 124. punktā izklāstītajiem kritērijiem, ir jāuzskata, ka, ņemot vērā kontu pārvaldības pakalpojumu īpašo raksturu, prasītāja pierāda, ka ir rīkojusies nekavējoties, lai izbeigtu finanšu pakalpojumu sniegšanu *Novin*, tiklīdz tā uzzināja par pēdējās minētās dalību kodolieroču izplatīšanā.

132 Šajā ziņā, pirmkārt, ir tiesa, ka prasītāja ir veikusi maksājumus no *Novin* kontiem pēc ierobežojošo pasākumu noteikšanas.

133 Tomēr prasītāja paskaidro, un Padome vai Komisija to neapstrīd, ka, ņemot vērā tās saistības pret *Novin*, tai bija jāveic agrāk izdotajiem uzdevumiem, čekiem un vienkāršajiem vekseļiem atbilstoši maksājumi.

134 Šajā ziņā ir jānorāda, ka Lēmuma 2010/413 20. panta 6. punktā, Regulas Nr. 423/2007 9. pantā, Regulas Nr. 961/2010 18. pantā un Regulas Nr. 267/2012 25. pantā būtībā ir ļauts atbloķēt vienību, kuras ir ierobežojošo pasākumu subjekti, līdzekļus, lai veiktu maksājumus saskaņā ar saistībām, par kurām tās vienojušās pirms pasākumu vēršanas pret tām, ar nosacījumu, ka šie maksājumi nav saistīti ar kodolieroču izplatīšanu. Šajos apstākļos prasītājai, kurai – saskaņā ar iepriekš minētajiem aktiem un kā izriet no 123. un 126. punkta iepriekš – šajā lietā nebija jāiesaldē *Novin* līdzekļi, nevar tikt prasīts, lai tā pret pēdējo minēto piemērotu bargākus noteikumus.

135 Padome un Komisija neapgalvo, ka attiecīgie maksājumi būtu bijuši saistīti ar kodolieroču izplatīšanu.

136 Turklāt prasītāja atzīst, ka ir atmaksājusi slēgto *Novin* kontu iespējamo atlikumu. Tomēr tā precizē, un Padome vai Komisija to neapstrīd, ka tai nebija tiesību neatdot attiecīgo atlikumu.

137 Šajos apstākļos ir jāuzskata, ka ne pakalpojumi, kurus prasītāja sniedza *Novin* pirms ierobežojošo pasākumu noteikšanas attiecībā pret pēdējo minēto, ne prasītājas komercattiecību izbeigšanas ar *Novin* kārtība nav atbalsts kodolieroču izplatīšanai Lēmuma 2010/413, Regulas Nr. 423/2007, Regulas Nr. 961/2010 un Regulas Nr. 267/2012 izpratnē.

138 Tādējādi šie apstākļi nepamato ierobežojošu pasākumu noteikšanu attiecībā pret prasītāju.

139 Tā kā ne pirmais, ne ceturtais un arī ne piektais Padomes norādītais pamatojums attiecībā uz prasītāju nepamato ierobežojošu pasākumu noteikšanu attiecībā pret viņu, otrais pamats ir jāpieņem.

140 Ņemot vērā visu iepriekš minēto, apstrīdētie tiesību akti ir jāatceļ, ciktāl tie skar prasītāju, un nav jāpārbauda trešais pamats par proporcionalitātes (samērīguma) principa pārkāpumu.

Par tiesāšanās izdevumiem

141 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Padomei spriedums ir nelabvēlīgs, tai jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar prasītājas prasījumiem.

142 Atbilstoši šā paša reglamenta 87. panta 4. punkta pirmajai daļai iestādes, kas iestājušās lietā, sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas. Tādējādi Komisija sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (ceturtā palāta)

nospriež:

1) tiktāl, ciktāl tie attiecas uz *Bank Mellat*, atcelt:

— **Padomes 2010. gada 26. jūlija Lēmuma 2010/413/KĀDP, ar ko paredz ierobežojošus pasākumus pret Irānu un atceļ Kopējo nostāju 2007/140/KĀDP, II pielikuma B tabulas 4. punktu;**

— **Padomes 2010. gada 26. jūlija Īstenošanas regulas (ES) Nr. 668/2010, ar ko īsteno 7. panta 2. punktu Regulā (EK) Nr. 423/2007 par ierobežojošiem pasākumiem pret Irānu, pielikuma B tabulas 2. punktu;**

— **Padomes 2010. gada 25. oktobra Lēmuma 2010/644/KĀDP, ar kuru groza Lēmumu 2010/413/KĀDP, pielikuma I sadaļas B tabulas 4. punktu;**

— **Padomes 2010. gada 25. oktobra Regulas (ES) Nr. 961/2010, ar ko paredz ierobežojošus pasākumus pret Irānu un atceļ Regulu (EK) Nr. 423/2007, VIII pielikuma B tabulas 4. punktu;**

— **Padomes 2011. gada 1. decembra Lēmumu 2011/783/KĀDP, ar kuru groza Lēmumu 2010/413/KĀDP;**

— **Padomes 2011. gada 1. decembra Īstenošanas regulu (ES) Nr. 1245/2011, ar kuru īsteno Regulu (ES) Nr. 961/2010;**

— **Padomes 2012. gada 23. marta Regulas (ES) Nr. 267/2012 par ierobežojošiem pasākumiem pret Irānu un Regulas (ES) Nr. 961/2010 atcelšanu, IX pielikuma I sadaļas B tabulas 4. punktu;**

2) Eiropas Savienības Padome sedz savus, kā arī atlīdzina *Bank Mellat* tiesāšanās izdevumus;

3) Eiropas Komisija sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.

Pelikánová Jürimäe Van der Woude

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2013. gada 29. janvārī.

[Paraksti]